

Derfor er Israels kamp aldeles nødvendig

Af Søren Espersen udenrigspolitisk ordfører for Dansk Folkeparti
Fredag den 9. januar 2009, 22:30

Det hævdes, at Israel overtræder princippet om proportionalitet, fordi antallet af dræbte arabere er større end antallet af dræbte israelere. Det er en underlig diskussion! Hvis du dræber 15 af mine civile, må jeg dræbe 15 af dine. Det er en diskussion ganske uden mening.

Da den kommende præsident Barack Obama sidste sommer besøgte den israelske by Sderot, udtalte han, at hvis det var ham, der boede der – og hans døtre, der måtte leve med dagligt at opleve raketter slå ind over byen, ville han forsvare sig.

Ingen kan forestille sig at være barn i Sderot. At skulle leve med mindst to-tre gange i døgnnet at høre sirenen, som fortæller, at en raket er på vej ind over byen, og vide, at nu har man 15-40 sekunder til at komme ned i beskyttelsesrummet. Jeg tror ikke, at danske forældre vil kunne forstå, hvad det vil sige at aflevere sin lille dreng i børnehaven, og have en næsten sikker forvisning om, at han også i dag kommer til at tilbringe timer nede i beskyttelsesrummet. Og at sidde på sit arbejde, når raketterne slår ned - og så bare håbe på, at barnet også denne gang kom i sikkerhed.

I byerne omkring Gaza har dette været dagligdag, siden israelerne i 2005 frivilligt gav området til araberne. Siden da har Hamas skudt mere end 7.000 raketter ind i Israel. De er på må og få blevet fyret af sted – altid mod beboede områder. For ikke så længe siden besøgte en gruppe unge fra Sderot København, og her fik vi et indblik i deres hverdag. En pige kunne ikke huske andet end et liv ud og ind af beskyttelsesrum. Hamas har bl.a. ramt boliger, skoler, børnehaver, hospitaler og skolebusser. 15 er blevet dræbt i perioden. Raketterne har traumatiseret i tusindvis. Blandt børnehavebørn i Sderot er begrebet »rød alarm« lige så meget brugt som ordene »mor« eller »far«. De mennesker, som fra Gaza sendte raketterne af sted, vil aldrig blive retsforfulgt for deres forbrydelser.

Denne for Israel så helt utålelige situation - og intet andet - er årsagen til krigen. Regeringen i Jerusalem har tøvet, for hensynet til, at en militær aktion ville kunne betyde mange civile tab, har vejet tungt.

Men hvad med proportionerne? Rigtigt mange arabere har jo mistet livet - flere end på den anden side. Er det fair?

Det fremgår af FNs Charter, at ethvert land har ret til at forsvare sig selv. Den eneste begrænsning er, at det militære svar må følge princippet om proportionalitet. Israels respons lever klart op til det krav. Israel viser i virkeligheden meget stort mådehold, for kampen er jo ikke mod det palæstinensiske folk. Kampen fra Israels side er mod Hamas. Det er mulighederne for, at Hamas fortsat kan affyre raketter, der skal fjernes. Når dette mål er nået, er Israels militære aktion forbi. Der er i det israelske forsvar strenge krav om at undgå civile tab. Når de alligevel forekommer, hænger det sammen med, at Gaza er så tæt befolket og at Hamas bevidst lægger sine militære installationer midt i bebyggede områder.

At terrorister fyrrer raketter fra bebyggede områder, er noget, som også vore danske soldater i Afghanistan oplever, og derfor må danske soldater påtage sig det tunge ansvar for at civile afghanere dør. Den infame terroristmetode er blevet almindelig hvor som helst terroristerne holder til, og hver gang chokerer det, når man ser de frygtelige TV-billeder, at nu har englændere, danskere eller israelere dræbt kvinder og børn. For terroristerne er det blevet selve metoden til at opnå sympati, og de har forstået, hvordan man bedst snor sig i vores moderne medieverden.

For Hamas spiller liv ingen rolle, heller ikke på deres egen side. Hamas ofrer gerne palæstinensiske børns liv i dette iscenesatte spil - hvis vel at mærke CNN eller Aljazeera er til stede, når de sårede eller dræbte børn bæres til hospitalet. Derfor opererer Hamas militært fra boligområder. Sørgeligt er det, at medierne altid lader sig snøre.

En israelsk soldat holder vagt på grænsen til det nordlige Gaza, 8. januar, mens krigen mellem Israel og Hamas raser inde i Gaza. Foto: Jerry Lampen

Men dette er dilemmaet, som den frie verden må forholde sig til. Taktikken at bruge civile som skjolde har Hamas kun succes med, fordi modstanderen er et demokratisk land, som har moralitet.

Hamas' taktik går kun, fordi man ved, at israelerne gør alt for at undgå civile tab. Og alligevel bliver Israel hele tiden hetzet, hånet og kritiseret. Hvor mærkeligt for Israels soldater i 2006 at opleve, hvorledes Hizbollah triumferende råbte »sejr«, når de israelske soldater vidste, at Hizbollah alene havde sejret, fordi Israel havde vist mådehold - og ikke bare havde udfoldet hele sin militære magt.

Gad vidst om Hizbollah havde vist det samme mådehold, hvis man havde haft de militære midler til at udslette Haifa, Akko, Kiyat Shmona og Naharyya. Og gad vidst, om Hamas ville vise mådehold, hvis man har midlerne til at udslette Ashkelon, Sderot, Ashdod og Beersheva.

Det hævdes, at Israel overtræder princippet om proportionalitet - fordi antallet af dræbte arabere er større end antallet af dræbte israelere. Det er en underlig diskussion! Hvis du dræber 15 af mine civile, må jeg dræbe 15 af dine. Det er en diskussion ganske uden mening. For den fortæller ikke noget om den måde, hvorpå israelerne i eksempelvis Sderot i årevis har formået at undgå at blive dræbt.

Hvis en mand i zig-zag løber hen over en mark, mens man skyder løs på ham med maskinpistol, kan man jo ikke sige, at den mand lever i en særlig fredelig verden - blot fordi han er så heldig eller dygtig, at han ikke bliver ramt.

Børnene i Sderot har ej heller levet i fred og sikkerhed - blot fordi de har været hurtige nok til at nå ned i kælderens på 40 sekunder. Proportionalitet fortæller ej heller noget om skader på sjælen efter i årevis at have måttet udholde daglige raketangreb.

Og endelig siger proportionaliteten heller intet om forskellen på terrorister, som bevidst går efter at dræbe så mange civile som muligt - og på soldater, hvis første bud det er at undgå at dræbe civile.

Mange opfordrer til våbenhvile - og det lyder jo smukt. Problemet er bare, at der op til 19. december var våbenhvile, men at indbyggerne i Sderot som nævnt ikke mærkede noget til den.

Israel bør ikke acceptere en våbenhvile, som blot betyder en tilbagevenden til situationen før 19. december.

Raketterne må standses. Intet andet vil være acceptabelt for indbyggerne i Sderot, Ofakim, Netivot, Yad Mordekhai, Ashdod, Ashkelon og Beersheva.

Jeg er derimod overbevist om, at hvis det lykkes at knække Hamas, så vil der være en mulighed for sameksistens mellem israelere og palæstinensere.

[Luk vindue](#)